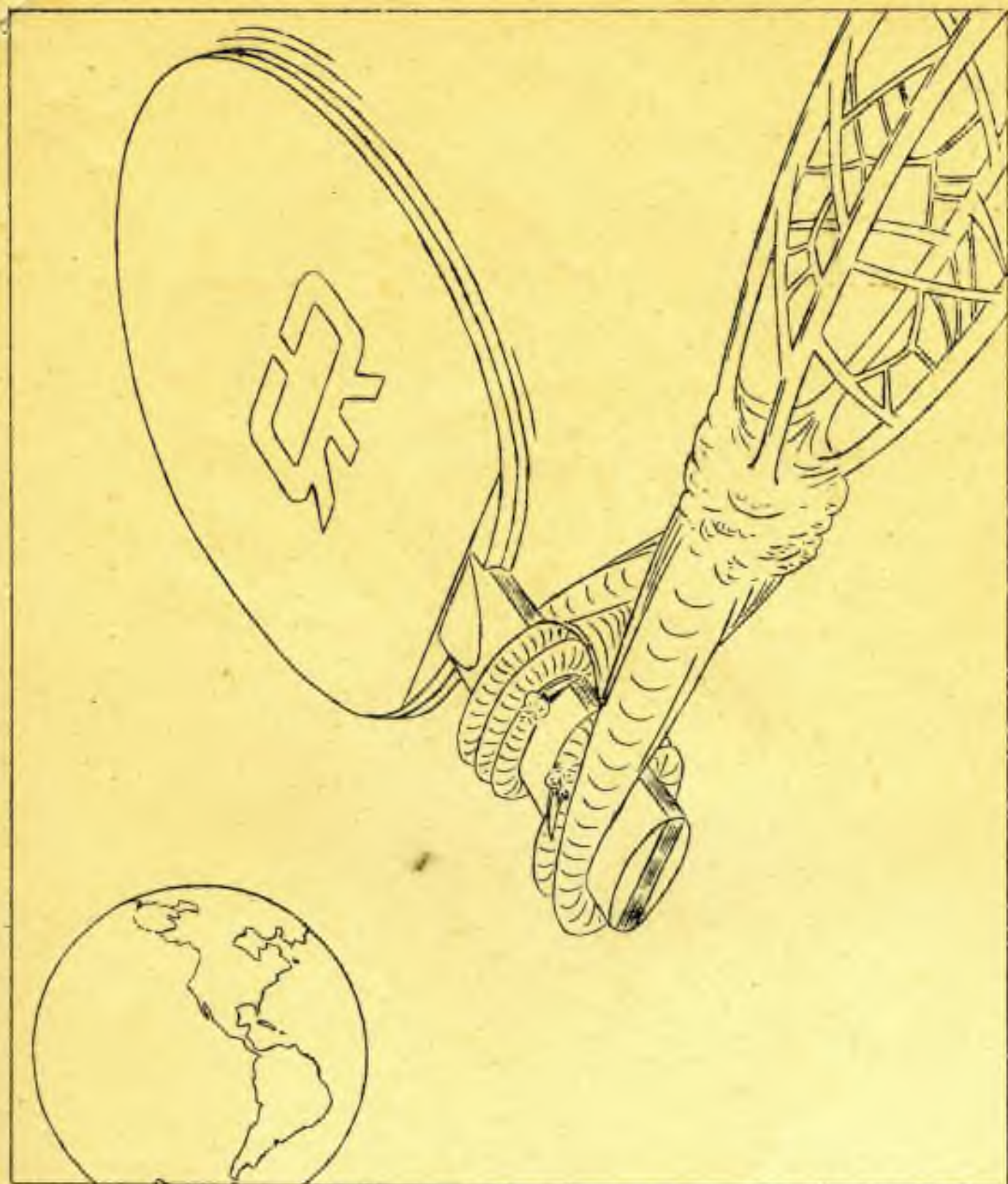

銀魂 12

O B S A H

Geniální sci-fi hra na stránce druhé

Test z geniální sci-fi hry str.5

Povídání okolo termínu SCI FI najdete na str.5

Prvotřídní povídka str.6

Co zmůžou bosony-povídka str.7

Chcete-li se dočíst o zdaleka nejúspěšnějším televizním seriálu se sci fi tematikou, nalistujte str.9

Interwiev str.10

A.C.Clarke jeho "úplně" neznámá povídka -str.11

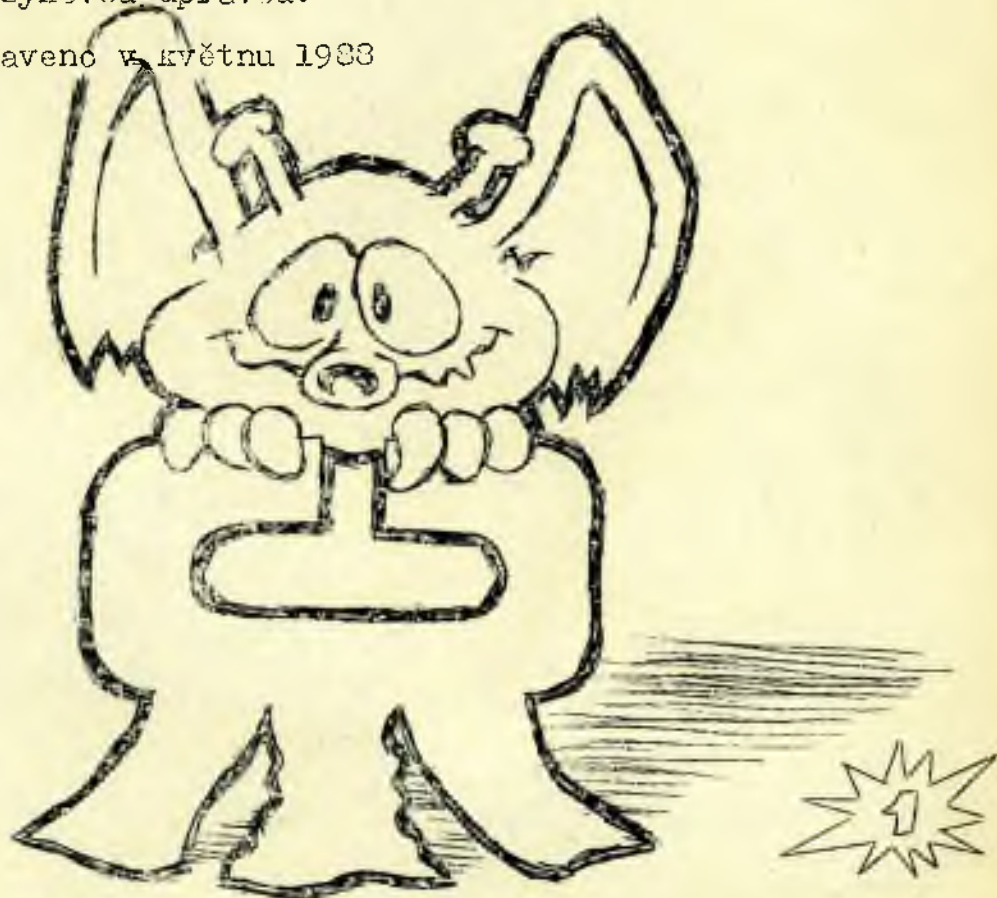
Neméně dobrá povídka Karla Voráčka končí naše číslo na stránce 16

Argus-příloha ŠUMu pro přátele vědeckofantastické literatury. Vydává SF klub TERČIA při SSM ČVUT FEL Praha 6, Suchbátarova 2, PSČ 166 27. Šéfredaktor Tom Popov, graficky číslo zpracoval a vyzdobil majitel Super designového studia Martin Machovec. Na čísle dále spolupracovali Karel Voráček a už nikdo.

Neprošlo jazykovou úpravou!

Neprodejné!

Číslo připraveno v květnu 1988

THE GAME

Čtvrtého května tohoto roku se v našem klubu uskutečnila ojedinelá akce.-sci-fi hra-. Odehrála se ve známých/,ale jak se později ukázalo ve zcela neznámých/končinách Prahy.Hru zahájil v 7 hodin večer Mr.Čapek,coby autor,na Strahově u bloku 8.Bydlí zde totiž téměř polovina členů našeho SF klubu.Tedy 19⁰⁰.Zjištění,že skutečně někdo přišel.Dokonce nejenom naši členové.Dohromady nás bylo 16 nadšenců pro věc.19¹⁵ autor hry:"Posledně jsem otázky do testů vymýšlel sám,letos mám pro vás překvapení:vymyslíte si je sami ,sraz dole u lanovky v 1945".Ještě rychlé rozdělení do týmů a vyrážíme.Cestou každý vzpomíná,coby asi tak mohl napsat na lísteček za otázku.Za chvíli už každý něco má a tak když jsme dorazili dolů k lanovce,mohli jsme si sednout na lavičku a začít psát.19⁴⁵poslední lísteček dopsán,hledáme další party.O minutu později jednu nacházíme schovanou na lavičce za křoviskem.Druhá nikde.Čekáme.Třetí bojový oddíl stále nikde.Snad nezabloudili?

19⁵⁰ Je to jasné,jsou to lenoši líní a jeli lanovkou.

19⁵⁵ autor vysvětluje princip hry.Družstva jsou rozdělena na Modráky,Červenáky a Žlutáky.Každý dostane bandu lístečků,na které budeme zapisovat místa dovedného uschování námi již dříve vypracovaných kartiček s otázkami a to typu :dám č.p.36 ulice ta a ta mříž.Krom toho jsou na lístečcích ještě očíslovaná písmenka.

Po jejich seřazení vznikne text ukrývající v sobě názvy děl brí Strugackých.Malé překvapení-jsou v ruštině.Vydáváme se na pochod.Cestou se snažíme zapamatovat si jeden druhého,abychom se potom později poznali.Vždyť některé jsme poznali teprve před hodinou.Nejlépe se pamatují dvě sympatické slečny.Směřujeme tedy ke Karlovu mostu a upřesňujeme další pravidla.Jak se později ukázalo,nepovedlo se to zcela 100⁰/.Na Karlově mostě je zastávka.Zde se dozvídáme zbylá podrobnosti.Jména uliček,kde každá skupinka schová lístečky.Každý mizí do určených stanovišť.Je 20⁴⁵.Poslední lístečky jsou zaskrkány za mříže,za cedulky na dveřích,za okapy,hromcsvody,poď prahy domů,za výlohy,poď výlohy,nad výlohy,prostě všude,i poď popelnice pokud možno poď ty nejšpinavější.Do vnitřků popelnic a do kanálů se tedy samozřejmě nic dávat nesmělo. A jelikož je tedy 20⁴⁵,hra začíná.Zečínáme invazí do nepřátelských ulic,kde hledáme lidi s týmž cílem:dobýt co největšího území-to jest najít co největší počet kartiček.K tomu je ovšem třeba získat údaje o jejich nálezu,nejlépe pak výměnou za své kartičky.Konečně první

skupinka. "Vy jistě chcete měnit. Za kolik? Kolik? ", pokřikují na sebe agenti. Kolem jdoucí pokojní občané nás nutně museli považovat za veksláky nejhrubšího ražení. Pokřiky "Bony, bony" tomu ještě dodávají na přesvědčivosti. Měníme tedy první kartičky a zároveň vidíme, že v naší nyní okupovaných ulicích se pohybují cizí individua s rudými a bílými hadříky/nebo to snad měli být šátky?/kolem rukávu. Jsou to policajti a mafiáni. Honí se a chytají. Samozřejmě si vysloužili náš těžký výslech. Ten nás ale brzy přešel. Přestala mi totiž psát jediná tužka minulý týden koupená. To je samozřejmě nevýhodné, protože si nemůžeme opsat potřebné údaje a rychle lístečky vyměnit za další. Hledáme tedy alespoň to, co máme. 20⁵⁵ Zoufalství. Tužka nepíše a nepíše, navíc se začíná smrákat, na mapu přestáváme vidět, bloudíme a motáme se. 21⁰⁰ pocit bezmocnosti. Přestala psát tužka, kterou jsme vyškemrali na agentce jednoho protidružstva. 21⁰⁵ Konečně jsme našli první lístek. Hned se nám zvedlo sebevědomí a hledáme dál. 21⁰⁸ přibíhá další člen naší skupiny. Má nějaké nálezy. Výborně. Opisujeme třetí tužkou údaje. Navrhujeme nové strategické plány a znovu do akce. Hledáme a nacházíme

či nenacházíme vzkazy, měníme lístečky. 21¹⁵ podařilo se nám vyvekslovat náš vlastní lísteček. 20¹⁶ Náš protivník se škodolibým výsměchem mizí v temnotách ulic. O minutu později přibíhá náš nejlepší detektiv Karel. Předává zprávu a mizí. 21¹⁸ Přestáváme běhat. Dochází nám dech a tak se snažíme alespoň rychleji chodit. 21²⁰ stále nemůžeme najít jeden lísteček "za okapem ve Zlaté ulici" 21²⁵ Mr. Čapek, autor hry, pronásledován našimi nepřátelskými pohledy za některé nepředvídané mouchy hry, ale hlavně pro naši pátrací nedokonalost/na někoho se to holt svést muselo/, upozorňuje, že hra končí za pět minut. 21³⁰ scházíme se na Betlémském náměstí. Moc jsme toho nenašli. Ostatní na tom nejsou o mnoho lépe. 21³⁵ uzavíráme mír a protože už je tma, scházíme se pod nejbližší lucernou. Začínáme zodpovídat otázky najité i nenajité otázky. Autor vede evidenci. Tentokrát vyhráli Modří. V rychlosti smlouváme termín další schůzky, protože někteří členové mizí zahnat žízeň do nejbližší hospůdky. Je po desáté hodině. Loučíme se a já sbírám otázky, co zbyly. Pár jich za chvíli napíšu a pokud byste chtěli vyzkoušet svou paměť, máte tedy možnost o pár řádek dále.

T.P.

- 1/Kolik dílů má Vesmírná Odysea?
 - 2/Platí pro lunochod vyhláška č.41 sb.74?
 - 3/Jaká je proudová soustava na Marsu?
 - 4/Plaval by Jupiter ponořen do vody?
 - 5/Jaký pohon použil Cyrano z Bergera při cestě na Měsíc?
 - 6/Rok uvedení Čapkovy hry R.U.R.
 - 7 /Co vám říkají pojmy Eton
blaster
truckle
Truckle ?
 - 8/Jediný nositel Nobelovy ceny a zároveň student ČVUT, jež
ukončil svá studia v r,1988.
 - 9/Z čeho vznikl název kyborg?
 - 10/Kdo to byl Remek? a/ první spisovatel popisující raketu
b/Pingl U Pinkasu
c/E-rozumě eé mluvící é kosmonaut?
 - 11/Kolik nohou měl Trifid?
 - 12/ Rodina Hogbenů
- A jedna mimosoutěžní za tři body Jak se v originále
řekne Neználek na Měsíci?

ODPOVĚDI

1/ 2.Třetí se rozpracován.	2 body
2/Asi ne.	2 body
3/Vzdušná.	3 body
4/Autor ot.tvrdí,že ne.	2 body
5/Měchy naplněné rosou.	2 body
6/1921.	2 body
7 /Povídka z knížky Klub omylných od J.Moravcové.	1 bod
Trochu lepší zbraň.	1 bod
podlézavý,či též postel na kolečkách.	1 bod
Detektiv.	1 bod
8/ Adam Bernau alias Viktor Král.	2 body
9/Cybernetic organism	2 body
10/ c/	2 body
11/3,ale Trifilák má 2.)	2 body
12/ Z první povídky-knižka Navštivte planetu Zemí.	2 body
13/NEZNAJKA NA LUNĚ	3 body

Vyhodnocení jsem nepsal.Jednak mě nic nenapadlo,jednak stejně
onic nejde.

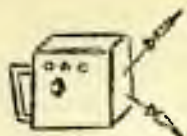

Nelásko jsem opět po delší době sáhl po sbírce povídek "Hledání budoucího času. Na doporučení svého přítele jsem si přečetl předmluvu Jaroslava Veise a Zdeňka Volného. A sčkoliv nemám škatulkování celkem mnoho rád, neboť myslím, že je to ve většině případech spíše na škodu, rozhodl jsem se některé úryvky uvést, protože i když si většina čtenářů je jistě vědoma problému, jehož se tato předmluva dotýká, mohl by alespoň pro někoho být námětem ke kratičkému zamyšlení. Týká se definice termínu sci-fi.

Autorem tohoto termínu je Hugo Gernsback. Narodil se r. 1884 v Lucembursku. Převážnou část svého života však strávil ve Spojených státech, kde se dožil tři a osmdesáti let. Jeho koníčkem byla radiotechnika už od dob jejího vzniku. Zároveň se podílel na vydávání nejstaršího sci-fi časopisu na světě s názvem "Amazing Stories". Zde již v prvním čísle uveřejnil název scientific fiction, který později zkrátil na scifi. Kousek jeho definice z r. 1926: "...typ příběhů jaké psali Jules Verne, Herbert G. Wells a Edgar Allan Poe - směs příjemné romantiky s vědeckými fakty a s prorockou jasnozřivostí... Úžasné příběhy jsou nejen neobyčejně zajímavé a čtivé, jsou však vždy poučné..."

Pokud se čtenář doslechl o ceně Hugo, není shoda s křestním jménem náhodná. Mimochodem se jedná o jednu ze dvou nejvyšších poct, jichž se anglicky píšícímu autoru může dostat. Pro doplnění, druhou je cena Nebula, kterou na rozdíl od Huga neudělují čtenáři, ale profesionální kritici. A přesto, že definici Gernsbacka cosi chybí, prý se to dodnes nikomu lépe nepodařilo vystihnout. V článku/předmluvě/se též hovoří, že dnes máme co dočinění s termíny fantasy, polit-fiction, soc-fiction, philos-fiction, psych-fiction a termínem Roberta Heinleina, jež vlastně začal příčinu k napsání mého příspěvku, "speculative fiction". Navrhuje název s-f, jenž tak umožňuje zahrnout v podstatě všechna odvětví. V této souvislosti mne škodolibě napadlo, že by se též mohl používat termín s-s-f /spec-sci-fi/. V příspěvku autoři hovoří v této souvislosti též o tom, že termín 'scientific-vědecko' není zvolen příliš šťastně, alespoň podle některých autorů: Brian W. Aldiss: "sci-fi je stejně tak čtení pro vědce, jako strašidelné příběhy četbou pro strašidla." Článek se dále zabývá osobností Karla Čapka, především jeho mloky a termínem robot, sovětskými a americkými autory, jejich názory a časovým rozpětím literatury vědecko fantastické. Mimochodem: první knížky, které první opustili Zemi byly novely bratří Strugackých a Olgy Larjonové. v podobě osobních potřeb Grigorije Grečka. Zkrátka, až se vám kniha dostane do rukou, předmluvu si přečtete. Nakonec věta, která se mi líbila nejvíce: "Georgij Hay: Science fiction je přesně to, co si dáváte do knihovny na polici ozn. science-fiction."

T.P.

RABICKA

Tak je konečně pátek 14.⁵⁰. A jako každý pátek ve 14.⁵⁰ se koukám z okna mé kanceláře ve třináctém patře a těším se, že už za pět minut vypačnu. Chci totiž stihnout autobus v 15.⁰⁰. Další mi jede až za tři hodiny a to už bych na chalupě nic neudělal. Sakra, někdo klepe. Mrknu na hodinky, 14.⁵¹, to si teda vybral čas akorát. "Dále!" Dovnitř vstoupil asi třináctiletý chlapec s brýlemi na očích. Nesměle zavřel dveře. Napoprvé se mu to samozřejmě nepodařilo. "Musíš víc přitlačit," poradil jsem mu. Když konečně zavřel dveře, s radostí v myslí jsem si uvědomil, že je už 14.⁵². "Tak copak si přejete mladý muži?" Chlapec se na mě podíval zvláštním pohledem, jako by předem věděl, že ho možná nebudu brát vážně a zeptal se: "Jste redaktorem New Kosmos, Antony Steller?" A aniž počkal na odpověď, pokračoval dále:

"Včera večer jsem viděl létající talíř. Vyjelo z něj několik bzučících válců na kolečkách, některé byly opatřeny pásy, podle mě to asi byly nějaké přístroje. Chvilí jezdili kolem talíře, některé zajeli dokonce i do lesa, pak se však vrátili zpátky do talíře a ten odstartoval." "A důkazy máš? Mimochoodem, ještě jsi se mi ani nepředstavil," zeptal jsem se ho větou, kterou se ptám asi tak pětkrát denně. Obvykle důkaz, až na trapné fotomontáže, chybí, takže můžu návštěvu s klidným svědomím a ve vší slušnosti vyhodit. Tentokrát jsem však ale narazil. Chlapec vyndal z kapsy zvláště lesklou krabičku neobvyklého tvaru. Krabička byla postraně opatřena dvěma lanky, na jejichž konci byly dva hroty. Jeden červený a jeden černý. "Tohle tam zapoměly," odpověděl. "Když se dají hroty k sobě, bezvadně srší jiskry, dá se s tím svářet a teky..." Tak dost chlapče, "rázně jsem ukončil jeho monolog. Jestli si chceš z někoho dělat legraci, tak ze mě pokud možno ne. Je totiž 14.⁵⁵, dneska mám padla a už se nemůžu zdržovat. A propříště si vymysli něco jiného, třeba antigravitační přístroj, dezintegrátor, laserovou pistoli nebo jiný nesmysl, o kterém píšou scifisti. Třeba ti na to někdo skočí. Poroučím se a támhle je Klikyho vynález." ukázal jsem pro jistotu na dveře. Chlapec pokýval hlavou a ještě než ze sebou zavřel, stačil jsem si všimnout, že se mu v očích cosi mihlo. Zatímco jsem kontroloval zavřená okna, uslyšel jsem ode dveří charakteristické sršení jisker a když jsem se otočil, uviděl jsem, jak se u patentního zámku firmy The Keys vznáší krásný modrý

obláček.

Tomáš Popov

epidlo

Už když jsem ráno vstal z postele, cítil jsem, že něco není v pořádku. Podíval jsem se letmo na obrazovku, kde byly, jako každé ráno, údaje o sluneční aktivitě, geomagnetickém poli a o počasí. Všechno však bylo v normě a tak jsem nepříjemný pocit rychle zahnal a vrhnul se na snídani. Tak čípek se náš elektro-nický kuchtík dneska pochlubí? Zase vajíčka?, protáhl jsem obli-čej. Že by vajíčka už třetí den objevivši se na mém jídelníčku splňovala zásady pestré stravy se říci nedá. Budu muset zavolat opraváře. A nebo si radši koupím ten nový typ, prý uhodne na jaké jídlo má právě člověk chuť. Časový signál však přerušil moje úvahy. Musím sebou mrsknout, protože jestli se zase zasek-nou pohyblivé rychlochodníky před bučovou VÚ PBJ /Výzkumný ústav pro binární jevy/, budu muset běžet, abych proběhl před identifikační kamerou včas. A že běžím nerad, to vám může pot-vrdit můj osobní lékař, s nímž na téma sport často diskutuji. Poslední dobou předstírá, že se nechal přesvědčit o škodlivos-ti běhání, protože ví, že bych ho mohl vypínačem uvést mimo pro-voz a on by se pak nemohl dívat na svůj oblíbený večerníček. Další časové znamení mě upozornilo, že je skutečně nejvyšší čas opustit své doupě a přesunout se na pracoviště. To kupodivu pro-běhlo bez problémů. Jenom ve výtehu do laboratoře mi moje mír-ně upovídaná sekretářka Marta stačila udělat kázání o nedop-nutých knoflíčcích u krku a vědecké etiketě /jako bych já mohl za svého robota/.

Konečně jsem vpařl do své laboratoře. Dneska mám v plánu prak-ticky uskutečnit několikaměsíční výpočty. Doželi mi totiž už půl roku urgovaný urychlovač, ze kterého se dá snadno vyždímat 10 000 MeV a s tím se již dají dělat pěkné kousky. S pomocí po-čítače jsem totiž zjistil z jedné rovnice, že když se bosony, které se energií asi 1 GeV uvolňují z mezičásticových vazeb ozáří Vienovým zářením, samozřejmě dostatečně tvrdým, kombino-vaným s nedávno objeveným Marwelovým polem stejné frekvence jako mají kmitající bosony kolem kvarků, vlastně mělo by se stát zvláštní věc. Bosony se shluknou k sobě a vytvoří zcela nové skupenství s nepředstavitelně silnými přitažlivými účin-ky, projeví se zřejmě ireversibilně po vypnutí generátoru pole. Mohla by vzniknout dlouho hledaná supertvrdá látka, schop-má řezat diamanty jako nůž rozehráté máslo. Předmět, který by se octl v této chvíli v blízkosti bosonové omáčky by měl zřej-mě smůlu, neboť by s ním bosony vytvořily kompaktní společen-ství.

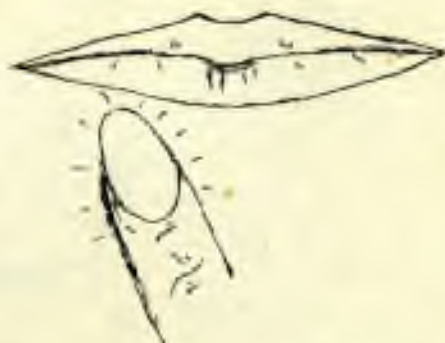
To je ale všechno zatím pouze teorie. Vypil jsem si tedy jedno-ho turka se svou výřečnou sekretářkou, která se dneska zase v proudech řečí a drbů přímo překonávala. Jednou ji kolegové s hořím nahrávali a pak to pustili počítači, aby spočítal, kolik může jedna ženská za směnu vyprodukovat slov. Počítač však asi po dvou hodinách vypověděl poslušnost, takže přesný výsledek dožnes nikdo nezná. Vzhledem k tomu, že si statistický program vyžádal několik dní oprav, neboť se potom neustále zacykloval, nikdo se už podobný experiment neodvážil opakovat.

Když jsem dopil kávu a přival informací z úst mé spolupracov-nice dosáhl maxima, zavřel jsem se ve své laboratoři a jal se programovat operace. Vše mi šlo od ruky, takže před obědem stála na mém stole mistička s opalizující, většinou však jasně bí-lou mlhou. Chvilí jsem se kochal pohledem na své dílko, za chvíl-ku jsem ale dostal hlad a tak jsem zkontroloval frekvenci M po-le a šel na oběd.

To jsem ale neměl dělat. Zvědavá Marta totiž vnikla do mé kanceláře. Tak copak nám to náš staroušek vyrobil?, pomyslela si. Nedávno říkal něco o tom, že náhodou vynalezl duhový lesk na rty. To bude asi ono!, zajásala, když uviděla mističku. Samozřejmě neodolala a prstem dloubla do mlhy. Rtěnka příjemně chladila a na prstě dokonce jemně zářila. Snad to nepozná, když si trochu vezme, pomyslela si a rozmazala si bosonovou omáčku po rtech.

Při pohlednutí do zrcadla se jí zaleskly oči. Vypadá to perfektně pomyslela si. Jenom vypnu tady tu zvláštní lampičku, aby byla větší tma. Stiskla vypínač u generátoru, který měl ještě starodávný svítící ddisplay. V okamžiku vypnutí měla rty vyjmečně u sebe a to dokonce těsně. V tom jsem se vrátil z oběda. Při pohledu na generátor W pole a pusinku Martičky mi bylo jasné, že tu konečně bude alespoň na chvíli klid. A to do té doby, než si s tím v nemocnici poradí. Mám tam známého, takže mohu doufat, že to nebude tak hned.

Tomáš Popov

STARTREK

Píšeme rok 87 a kosmická loď ENTERPRISE již 21 let hlídkuje na všech obrazových médiích. Všechno to začal bývalý pilot Gene Roddenberry, Přenesl své sny o mírovém průzkumu vesmíru na papír, osídlil kosmos nejroztodivnějšími postavami a do tohoto světa vyslal ENTERPRISE. Byl rok 1966 a právě se narodil nejúspěšnější televizní sci-fi seriál světa.

Od té doby bylo možno se každý týden účastnit na dobrodružstvích kapitána Kirka a jeho mužů. Bojovali s energetickými organismy, kamennými bytostmi, vzdorovali iontovým bouřím, jen proti americké televizní společnosti NBC neměli žádnou šanci. Tvůrci programu ukázali palcem dolů a tak přišlo po třech letech pro ENTERPRISE neodvolatelné stop.

Neodvolatelné? Asi sotva, protože teď se rozjel startrekovský fenomén. Byly zakládány kluby, konala se setkání. Vznikly knihy, kreslený seriál a nebylo dne, aby někde na světě nebyl vysílán některý z dílů STARTREKU. V roce 1979 Trekkies, jak se fanům říká, definitivně zvítězili.

Společnost PARAMOUNT vypustila loď z vesmírného doku do kin. A to není vše: své jméno dostal první raketoplán a ke křtu byli jako čestní hosté pozváni William Shatner, Leonard Nimoy a další členové původní osádky. Když raketoplán opouštěl hangár, hrála se titulní seriálová melodie. Film propagoval výzkum vesmíru a byl podporován NASA a přestože neměl úspěch, byla natočena dvě pokračování STARTREK II a III.

Nyní je také zřejmé, proč je fenomén ENTERPRISE tak trvalý. Vypráví totiž o lidech, sice z jiného prostoru i času, ale se stejnými lidskými slabostmi a problémy, o lidech nepotlačovaných technikou, jak se to děje v mnoha nákladných SF produkcích.

A nyní tedy přichází STARTREK IV - Cesta domů. Už když v amerických kinech běžel reklamní šet, vyskakovali diváci ze sedadel a aplaudovali na otevřené scéně. Kdo by se pak divil, že film rázem obsadil první místo amerického box-office a za prvních 25 dnů vydělal 50 milionů dolarů. Čtvrtá část bezprostředně navazuje na STARTREK III /Hledání Spocka/. ENTERPRISE již neexistuje. Byla obětována, aby byl zachráněn Spockův druhý život. Zatímco se admirál Kirk a jeho posádka vydávají s klingonským křižníkem, ukořistěným ve třetí části na cestu k zemi, dochází k pohromě. Klingonský velvyslanec požaduje od federace vydání Kirka a země je navíc ohrožována jakousi mimozemskou silou. Záchranu by mohli přinést jen vymřelí specialisté. A tak musí Kirk místo průzkumu nových světů nalézt staré známé ze Země roku 1986. Kromě jeho posádky ho doprovází také Spock, který už je zase úplně v pořádku. S pomocí jedné mořské bioložky pak také naleznou řešení problémů 23. století. Není to tajná zbraň, ani záračný přístroj, ale velryby. A tak mezitím co se budoucí země snaží odvrátit svou zkázu, zápolí bývalá posádka kosmické lodi se záludnostmi dnešního pouličního provozu.

Opět pod režii Spockova představitele Leonarda Nimoye tak vznikl, podle jeho vlastních slov "velmi osobní film", vyjadřující lásku k ohroženým zvířatům a aktivní účast na hnutí GREENPEACE.

A co bude dál? Pátý celovečerní film režirovaný Williamem Shatnerem alias Kirkem, 20 nových televizních dílů s novými herci a u nás nevysílané části na SAT 1.

No prosím, jak řekl UHURA ve STARTREKU III tak pěkně:

"To není realita, to je čistá fantazie!"

ROZHOVOR:

A.C. CLARKE

Ilánuje se zfilmování Vaší poslední knihy
Zpěvy vzdálené Země. Jaké jiné Vaše knihy
byly navrhovány na filmové zpracování?

Rajské fontány, Setkání s Rámou... už si ani
nezpomínám, co ještě. Jako první to byl Konec
dětství už před nějakými třiceti lety, ale nic
z toho nebylo. Asi před rokem ale navrhli Ko-
nec dětství v Londýně na divadelní zpracování.

Vzpomínáte si, jaký první SF film jste viděl?

Originální neozvučenou verzi Ztraceného světa.
Scénu, jak dinosaurus demoluje Tower Bridge,
si pamatuji dodnes.

Jaké jsou Vaše oblíbené SF filmy?

Víte, nejoblíbenější ještě neznamená nejlepší.
Svět za sto let a Den, kdy se Země zastavila
asi nejsou moc dobré filmy, ale pořád zůstáva-
jíými nejoblíbenějšími. Byly až příliš vý-
raznou součástí mého dětství, než abych je mo-
hl kritizovat.

Jaký film Vás zaujal v poslední době?

Viděl jsem Dunu. Byl to šílený projekt, ale
lépe ani dopadnout nemohl. Také na mě silně
zapůsobil Terminátor.

Z jakých Vašich knih si myslíte, že by mohly být
dobré filmy?

Snad Ostrov delfínů. Musím se ale přiznat, že
dnes už nemám takové mínění o inteligenci del-
fínů - na to se chovají k člověku až příliš
přátelsky. Ach, samozřejmě, Měsíční prach by
byl také velký film.

A je vlastně na Měsíci nějaký prach?

Můžeme tam nějaký poslat, abychom měli jistotu.

Letěl byste rád do vesmíru?

Probůh, ne, na to už nejsem v kondici. Díky
svému psaní mám ale pocit, jako bych tam byl.
Jedna z nejkrásnějších věcí, které jsem sly-
šel o filmu 2001, byla vyslovena na jeho pre-
miéře v Sovětském svazu. Otočil se ke mně jeden
z kosmonautů a řekl: "Teď mám pocit, jakobych
byl tam nahoře ve vesmíru podruhé."

Jste věřící?

Vždy jsem říkal, že nevěřím v Boha, ale silně
se o něj zajímám. O svém vztahu k víře se zmi-
ňuji v jedné kapitole knihy Zpěvy vzdálené Země.

Co píšete raději - prózu nebo literaturu faktu?

Kdybych si měl vybrat jedno nebo druhé, vybral
bych si prózu. Připadá mi podnětnější.

Čtete hodně současnou SF?

Už ne tolik, jako dříve. Dnes už není možné to
všechno zvládnout. Koupil jsem si ale na mikro-
fiších kompletní ročníky časopisu Astounding SF
a chystám se je znovu všechny pročíst.

Myslíte, že se opravdu svět sjednotí, jak
o tom píšete ve svých knihách?

Myslím, že toto sjednocení přijde se vzrůsta-
jícími možnostmi komunikace. Zanedlouho bude

mít každý kapesní komunikátor a bude moci mluvit s kýmkoliv v Rusku nebo jinde ve světě a politici proti tomu budou bezmocní.

Ještě pořád jste optimista?

Řekl bych, že jsem. Dřív jsem si říkal, že jsem optimista, protože si myslím, že lidstvo má šanci 51% na přežití. Teď si myslím, že už je to jenom 50,5%.

/z britského fanzinu Matrix
přeložil Ivan Adamovič /

Ze slunce zrození

Pokud jste pořád žili jenom na zemi, nikdy jste Slunce pořádně neviděli. Přímou se do něho samozřejmě dívat nemůžete, jenom přes tmavé filtry, které jeho paprsky ztlumí, aby se záře vůbec dala snést.

Ale tady visí pořád a pořád nad nízkými, rozeklanými pahorky na západ od Observatoře, nikdy nevychází ani nezapadá, přestože se v průběhu osmdesát osm dní dlouhého roku na naší malé planetě pohybuje na obloze v malém kroužku. Není totiž tak docela pravda, když se tvrdí, že Merkur obrací ke Slunci stále stejnou tvář, osa rotace poněkud kolísá a existuje tu úzký pás šera, který zná i takové pozemské efekty, jako je východ a západ Slunce.

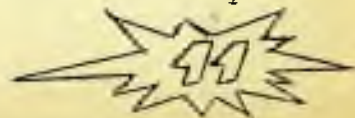
Byli jsme na okraji zóny šera, takže jsme využívali chladivý stín, a přesto neustále drželi Slunce pod dohledem, jak se vznášelo nad kopci. Bylo to zaměstnání na plný úvazek pro padesát astronomů a vědců z přidružených úborů, když to vydržíme asi tak sto let, možná že se o malé hvězdě, která dala vznik životu na Zemi, něco dozvíme.

Neexistovalo ani jedno jediné pásmo slunečního záření, z něž by si někdo na Observatoři neudělal předmět celoživotního bádání a nechránil si je jako ostříž. Od nejkratších Roentgenových paprsků až k nejdelším rádiovým vlnám, všemu jsme stavěli do cesty svoje pastičky a železa, jakmile si Slunce vymyslelo cokoli nového, už jsme se s tím dovedli vypořádat. Anebo jsme si to alespoň mysleli...

Ohnivá sluneční srdce tepe v pomalém, jedenáctiletém cyklu, a teď jsme byli blízko k jeho vrcholnému bodu. Přes sluneční kotouč se vznášeli dvě z největších skvrn, jaké jsme kdy pozorovali - každá z nich dost velká na to, aby pohltila stovku Zemí - vypadali jako ohromné černé trychtýře, hluboko pronikající do rozvířených vnějších vrstev Slunce. Černé se ovšem zdály jenom v kontrastu se září kolem, i jejich temná, chladná kůra byla teplejší, než elektrický oblouk. Právě jsme pozorovali druhou z nich, mizící za okrajem disku, a byli zvědaví, jestli nám vydrží a objeví se za dva týdny znovu, když na rovníku cosi vybuchlo.

Nejprve to nevypadalo nijak pozoruhodně, částečně i proto, že to bylo přímo pod námi - přesně uprostřed slunečního disku - a tak trochu utopené v tom všem, co se děje kolem. Kdyby to bývalo blízko okraje Slunce, a tedy na tmavém pozadí vesmíru, asi by to vzbuzovalo posvátnou bázeň.

Představte si současnou explozi miliónu vodíkových pum. Neumíte? Ne, to nedokáže nikdo - tak přesně takhle vypadala ta věc, co se řítíla proti nám rychlostí několika set kilometrů za sekundu, rovnou z rotujícího slunečního rovníku. Nejprve se to zformovalo do podoby tenkého tryskajícího proudu vody, avšak okraje se brzy roztřepily působením magnetických a gravitačních sil. Ústřední jádro však drželo pevně

pohromadě a brzy bylo jasné, že se to od Slunce odpoutalo úplně a my jsme první cíl.

Přestože se to stalo půltuctukrát předtím, vždycky to bylo vzrušující. Znamenalo to, že bychom mohli polapit kousek samotné sluneční hmoty - jak pofíčí kolem v podobě ohromného mraku ionizovaného plynu. Žádné nebezpečí nám nehrozilo, až sem dorazí, bude příliš řídká, než aby napáchala nějaké škody, a dokonce i citlivým přístrojům dá práci, aby ji vůbec zjistily.

Jedním z přístrojů byl radar Observatoře, který se otáčel bez ustání a mapoval neviditelné ionizované vrstvy, obklopující Slunce do vzdálenosti miliónů kilometrů. Patřil mému oddělení, jakmile se zableskla sebemenší naděje, že rozezná blízkící se oblak od solárního pozadí, zaměřím svoje rádiové zrcadlo přímo na něj.

Objevil se na obrazovce radaru s dalekým dosahem ostře a zřetelně - ohromný zářící ostrov, který se stále pohyboval od Slunce rychlostí několika set kilometrů za sekundu. Na takovou vzdálenost nebylo možné spatřit jemnější detaily, neboť mým radarovým vlnám trvalo celé minuty, než urazily cestu tam a vrátily se s informacemi, které se promítaly na obrazovku. Přestože měl oblak rychlost jenom o málo menší než milión šest set kilometrů za hodinu, potrvá skoro dva dny, než dosáhne oběžné dráhy Merkura a prožene se kolem nás k vnějším planetám. Avšak ani Venuše, ani Země jeho průchod nezaznamenají, neboť jsou v tomto okamžiku příliš daleko od směru jeho letu.

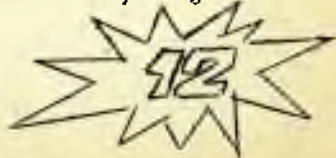
Hodiny plynuly, po úžasně vnitřní křeči, která vyvrhla mnoho miliónů tun jeho hmoty do vesmíru - a nikdy se už nenavrátní - začalo Slunce klesat. Nasledkem erupce teď byl mrak, stokrát větší než Země, který se zvolna kroutil a rotoval, a brzy se přiblíží natolik, že radary s krátkým dosahem odhalí jeho vnitřní strukturu.

Přes všechna léta, která dělám v oboru, pořád mě vzrušuje pozorovat, jak světelný paprsek kreslí na obrazovku obrázek a rychle se otáčí, synchronně s úzkým kuželem rádiových vln z vysílače. Někdy jsem míval představu sama sebe, jako slepce, zkoumajícího vesmír pomocí hole, která může být dlouhá stovkami miliónů kilometrů. Protože člověk je na ty věci, které zkoumám, opravdu slepý, ohromné mraky ionizovaného plynu, vylétující daleko ze Slunce, jsou pro naše oči naprosto neviditelné, a dokonce i pro většinu citlivých fotografických desek. Jsou to duchové, kteří mají na to, aby si v naší sluneční soustavě chvilku zastrášili, vždycky jenom pár hodin, kdyby neodrážely naše radarové vlny, anebo nerušily v práci naše magnetometry, nikdy bychom se nedozvěděli, že existují.

Objekt na obrazovce se dost podobal fotografii spirální mlhoviny, jak oblak zvolna rotoval, roztřepená ramena plynu se zvolna plazila kolem až ve vzdálenosti patnáct tisíc kilometrů. Nebo to také mohl být pozemský hurikán, zběsile vířící v atmosféře Země, který pozoruji přímo shora. Vnitřní struktura byla nesmírně složitá a vlivem sil, kterým nikdy docela neporozumíme, se proměňovala od minuty k minutě. Podivnými koryty proudily ohnivé řeky, řídilo je cosi, co snad mohl být jedině vliv elektrických polí, ale proč se objevovali tak znenadání, jako by odnikud a opět mizely, jako kdyby se hmota vytvářela a opět zanikala? A co měly znamenat ty třpytivé pecky, větší jak Měsíc, které se hnaly jako kameny přívalu povodně?

Bíl už teď blíž než jeden a půl miliónu kilometrů, ještě něco přes hodinu a bude nad námi. Automatické kamery zaznamenávaly každou otáčku radaru a ukládaly svědectví, které nám zajistí předmět sporů na celá léta. Už nás zastihla magnetická porucha, která se hnala před oblaken, opravdu, sotva byl na Observatoři nějaký přístroj, který by nějak nereagoval na to, že mezi nás prudce vpadl duch.

Čepnul jsem na kanál s krátkým dosahem a oblak se rozrostl do tak úžasné velikosti, že na obrazovce zůstala jenom ústřední část. Začal jsem také měnit frekvenci, prošel jsem laděním celé spektrum, abych se

pokusil odlišit jednotlivé vrstvy. Čím jsou radarové vlny kratší, tím hlouběji mohou pronikat do ionizovaného plynu, doufal jsem, že tímhle způsobem získám rentgenový obrázek vnitřku mračna.

Zdálo se, že se mi mění přímo před očima - jak jsem klouzal řídkým vnějším obalem a plazícími se rameny a přibližoval se k hustšímu jádru. Hustšímu - samozřejmě tohle bylo čistě relativní, podle měřítek pozemských dokonce i v těch nejhustších oblastech to pořád bylo dost slušné vakuum. Už jsem skoro dospěl na konec frekvenčního rozsahu a už neměl možnost dál vlny zkracovat, když jsem si všiml podivného, malého nehybného odrazu nedaleko středu obrazovky.

Byl oválný a kontury měl mnohem ostřejší než uzlíčky plynu, které jsme pozorovali, jak se vznášejí v ohnivých proudech mračna. Hned na první pohled mi bylo jasné, že je to něco nesmírně zvláštního a úplně se to vymyká všem dosavadním záznamům o slunečních jevech. Pozoroval jsem to tak dlouho, dokud paprsek tučetrkrát neoběhl radarovou obrazovku a pak odvolal svého asistenta od rádiového spektrografu, pomocí něhož měřil rychlost vířícího plynu řítícího se proti nám.

"Podívej se na to, Done," zeptal jsem se ho, "už jsi někdy něco podobného viděl?"

"Ne" odpověděl, když si to pečlivě prohlédl. "Čím to drží pohromadě? Za poslední dvě minuty to vůbec nezměnilo tvar."

"Právě to mě udivuje. Ať už je to cokoli, už by se to mělo začít rozpadat, v těch podmínkách, co panují kolem. Ale vypadá to, že to je stabilní až na věky."

"Jak byste řekl, že to je velké?"

Zapjal jsem kalibrační mřížku a rychle odečetl

"Je to asi osm set kilometrů dlouhé a z poloviny tak široké."

"Tohle je největší obraz, jaký můžeme mít?"

"Bohužel. Budeme muset počkat, dokud se to nepřiblíží, až potom poznáme, čím to drží pohromadě."

Don se zasmál.

"Je to blbost," řekl, "ale chcete něco vědět? Připadá mi to, jako kdybych se díval na anébu pod mikroskopem."

Neodpověděl jsem, protože současně s pocitem, který umím popsat pouze jako intelektuální závrať, objevila se mi v mozku naprosto stejná myšlenka.

Nadobro jsme zapoměli na zbytek mračna, ale naštěstí automatické kamery svou práci odvedly a nezanedbali jsme žádná důležitá pozorování. Od teďka jsme měli oči jenom pro ostře ohraničenou čočku plynu, rostoucí od minuty k minutě, jak se hnala směrem k nám. Když nebyla dál než Měsíc od Země, začaly se ukazovat první známky její vnitřní struktury, před očima nán vyvstal skvrnitý obrazec, který nezůstal stejný ani mezi dvěma následujícími otáčkami radaru.

Od tohoto okamžiku se k nám v radarové místnosti připojila polovina osazenstva Observatoře, přesto, jak se blížící záhada na obrazovce rozrůstala, tady panovalo naprosté ticho. Blížila se přímo proti nám, za několik minut se srazí s Merkurem někde uprostřed ozářené strany a to bude její konec - ať už to bylo cokoli. Nemohlo to trvat déle než pět minut - od okamžiku, kdy jsme získali první, skutečně detailní obrázek, až do doby, kdy obrazovka zase zela prázdnotou, ale těch pět minut bude každého z nás strašit celý život.

Hleděli jsme na něco, co vypadalo jako průsvitný ovál s vnitřkem zdobeným sítí téměř neviditelných čar. Tam, kde se linie křížily, zdály se být maličké, pulsující uzlíčky života, ale že opravdu existují, tím jsme si nebyli jisti, protože radaru trvalo skoro minutu, než nakreslil na obrazovce obrázek úplný - a mezi každou otočkou objekt uletěl několik tisíc kilometrů. Ale o tom, že předivně samo opravdu existuje, o tom se pochybovat nedalo, všechny spory vyřešily kamery.

Dojem, že se díváme na pevný objekt, byl tak silný, že jsem na několik okamžiků odběhl od radarové obrazovky a rychle zamířil k obloze jeden z optických teleskopů. Ovšemže nebylo nic vidět. Neobjevila se ani stopa po nějaké siluete proti skvrnitému slunečnímu kotouči. Nastal případ. Zrak naprosto selhal a daly se použít jenom elektrické smysly radaru. Věc, která se k nám blížila od Slunce, byla průsvitná jako vzduch - a daleko, daleko řidší.

Jsem si jistý, že když uplynul poslední okamžik, dospěli jsme všichni ke stejnému závěru - a jenom každý vyčkával, aby to jako první řekl někdo jiný. Co jsme viděli, bylo nemožné a přesto láčelo před našimi očima svědectví. Pozorovali jsme život tam, kde žádný nikdy existovat nemohl...

Brupce tu věc vymrštila ven z jejího normálního prostředí hluboko uvnitř žhnoucí sluneční atmosféry. Byl to zázrak, že přežila pouhým vesmírem, jak ztratily síly, ovládající její neviditelné tělo, vládu nad ionizovaným plynem, který byl její jedinou substancí, musela umřít.

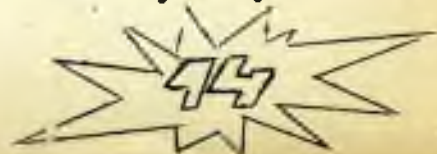
Ines, když jsem všemi těmi filmy prošel a stokrát, už mi takhle myšlenka nepřipadá tak divná. Co je to život - vyjma organizované energie? Záleží na tom, jakou podobu na sebe energie bere - jestli je chemická, jak ji známe na Zemi, anebo čistě elektrická, jak se zdá být tady? Záleží jenom na strukturách, substance sama žádný význam nemá. Ale tehdy jsem to promyšlené neměl, cítil jsem jenom veliký, ohromující úžas, když jsem pozoroval, jak sluneční stvoření prožívá poslední okamžiky své existence.

Bylo to obdařené inteligencí? Chápalo podivný osud, který je postihl? Nabízejí se tisíce otázek, které možná nikdy nebudou zodpovězeny. Není snadná představa, že by stvoření zrozené samotnou sluneční výhní mohlo cokoliv vědět o vnějším vesmíru, anebo dokonce vnímat existenci něčeho tak nevýslovně chladného, jako je pevná látka. Ostrůvek života, který se na nás zřítíl z vesmíru, by si nikdy nedokázal představit -
- ať by byl nadám sebeúžasnější inteligencí - svět, k němuž se tak rychle přibližoval.

Ted už vyplňoval celou oblohu - a možná, v těch posledních sekundách - rozezral, že má před sebou cosi zvláštního. Možná, že vnímal magnetické pole Merkuru, které se rozpínalo do daleka, nebo pocítil, jak ho přitahují gravitační síly naší maličké planety. Začal se totiž měnit, zářící linie, které jsme nutně museli pokládat za nervový systém, se seskupovali dohromady a utvářely nové vzory, a obětoval bych hodně za to, kdybych pochopil, jaký mají význam. Pohlížel jsem do mozku kreature bez špetky intelektu v poslední křeči děsu, nebo stvoření božského, jež dosáhlo smíru s vesmírem?

Pak, během jediné otáčky, radarová obrazovka zela prázdnotou. Stvoření zapadlo za obzor a zaoblení planety je před námi skrylo. Daleko odsud na žhnoucí osvětlené straně Merkuru, v pekle, do něhož se kdy odvářilo sotva deset mužů a ještě méně se jich vrátilo zpět živých, tělo a neviditelně narazilo na oceány tekutého kovu, na kopce zvolna tekoucí lávy. Pouhý náraz pro takovou bytost nic neznamenal, co se však snést nedalo, to byl první dotek s nepředstavitelným chladem pevné látky. Ano, chladem. Sestoupila na nejvřelejší místo sluneční soustavy, kde teplota nikdy neklesne pod čtyři sta stupňů celsia a někdy se blíží k polovině tisíce. A přitom jí tady bylo daleko chladnější než nahému člověku v ledech Antarktidy.

Neviděli jsme ji umřít - tam venku v mrazivém ohni - byla nyní

mimo dosah našich přístrojů a žádný z nich nezaznamenal její konec. Přesto každý z nás věděl, kdy ten okamžik nadešel, a to je důvod, proč nás nezajímá, že ti, kdo viděli jen filmy a pásy, nám tvrdí, že jsme pozorovali čistě přírodní úkaz.

Jak by se dalo sdělit, co jsme v posledním okamžiku, kdy polovinu naší maličké planety opředla síť rozplývajících se větví tohoto ohromného ale nehmotného mozku pocítily? Nedokáží říct víc, než že to byl neslyšitelný, bezhlesný pláč bolu, bolest umučeného k smrti, která prosakovala do našich myslí a nepotřebovala přitom procházet branami smyslů. Potom už nikdo z nás nezapochyboval, pokud vůbec kdy zapochyboval, že jsme byli svědky záhuby něčeho ohromného.

Možná, že jsme byli jak první, tak i poslední lidé, kteří spatřili tak monumentální pád. Ať už oni, v tom svém nepředstavitelném světě uvnitř Slunce, byli kýmkoli, naše a jejich cesty se možná už nikdy nekříží. Těžko přijít na to, jakým způsobem bychom s nimi kdy mohli navázat kontakt, dokonce i tehdy, kdyby si náš a jejich intelekt navzájem odpovídali.

A odpovídají si? Možná, že by pro nás bylo dobře, kdybychom se odpověď nikdy nedozvěděli. Snad tam uvnitř Slunce žijí od okamžiku, kdy se vesmír zrodil, a dostoupili na samý vrchol moudrosti, kam se my sami nikdy nevydrápeme. Možná, že budoucnost bude patřit jim a ne nám, možná, že se už teď domlouvají přes propast světelných let se svými příbuznými v jiných hvězdách.

Možná, že nás jednoho dne objeví, ať už pomocí jakýchkoli smyslů, jimiž jsou obdařeni, jak kroužíme kolem jejich mocného, starobylého domova, pyšní na své znalosti a považující se za pány tvorstva. Možná, že se jim nebude líbit, na co přišli, protože pro ně bychom neměli být nic víc než larvy, plazící se po slupkách světů příliš chladných, než aby se očistily od hniloby organického života.

A pak, jestli budou mít tu moc, učiní to, co budou považovat za nutné. Slunce se nadme ve své síle a omyje tváře svých dětí, a planety pak budou pokračovat ve své pouti jako na počátku - čisté, rozjasněné.. a neplodné.

NAŠE PŘÍSTROJE
SIGNALIZUJÍ
NEPŘÍTOMNOST
JAKEKOLI /
ZA KLADNÍ
MYSLENKY...

INTELLIGENCE

Zvolna se vynořoval. Z dvěstěmetrové hloubky musí člověk vždy nahoru pomalu, jinak by mohl taky špatně dopadnout. Najednou upozoroval divnou věc. Jak je to možné, pomyslel si, to jsem ještě neviděl. Tyhle ryby spolu přece nikdy nebojovaly, ale teď se najednou chtějí seřrat navzájem. Vždycky scháněly jen plankton a najednou masožravci. Nebo že by nejaka mutace? Kdo ví?

Už byl velmi blízko hladiny a stále častěji pozoroval rybí bitvy. Vynoril se. Kde je loď? To snad není pravda, oni odjeli. Ne, tamhle jsou. Prestože ho to stálo mnoho sil, rychle tam doplaval a vylezl na palubu. Kde jsou? Pomalu se rozhlížel a procházel lodí. To přece není normální, aby na lodi, kde před několika málo hodinami byla spousta lidí, nebyl najednou nikdo. Vůbec si nedovedl představit, co se mohlo stát. Nebo že by byli dole v kajutách? Jako by se na něj přeneslo napětí z ovzduší prázdné lodi, tiše otevíral dveře do podpalubí. Ty se najednou otevřely úplně a on v sobě nedokázal potlačit zachvěv strachu. U protější stěny ležela maketa lidského těla bez hlavy. Tiše se usmál. Kamarádi mu zřejmě připravili překvapení a teď se na něj odněkud dívají. Když se to tak vezme, nereagoval úplně špatně. Pomalu přešel k maketě a sáhl na ní. Kabinou se rozlehl vykřik hrůzy. To nebyla maketa. To, co leželo před ním bylo ještě před chvílí živým tělem, neboť krev byla ještě vlhká.

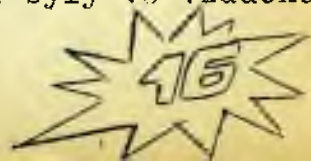
Několik sekund ještě v šoku stal nad mrtvolou a potom se rozhodl nepřemýšlet o tom, který z jeho kamarádů to mohl být, ale o tom, kdo a proč ho zabil. Rozhodl se, že pronlédne celou loď, aby zjistil, co je s ostatními. Postupně objevoval další a další těla, a všechna měla jedno společné. Byla bez hlavy.

Proboha, co se tady mohlo stát, že se všichni povraždili navzájem? Ne, to je nepravděpodobné, to spíše něco zabilo je. A není to tady ještě? Dáhle ho přepadl obrovský strach a dolehla na něj skutečnost, že najednou zuralil snad všechny kamarády. Rychle se však ovládl a přinutil své tělo k poslušnosti. Hledal dál. Otevíral další a další kajuty, až našel to, co hledal.

Byly to dveře stejné jako ostatní. Ale uvnitř! První, co uviděl, byla krev. Celá kajuta byla plná krve. Na zemi se válely chuchvalce čedé hmoty. Rozhlédl se a strnul. Pohléd, který se mu naskytl, překonal všechny jeho dosavadní hrůzné zažitky. U stěn bylo rozhazeno přibližně čtyřicet lidských hlav. Ve zbytcích jejich obličejů poznával tváře některých svých přátel, jejichž těla našel už předtím. Byl už natolik otrlý z předchozího prohledávání lodi, že ani nemusel vyběhnout na palubu ulevit svým vnitřnostem. Těm hlavám však něco chybí. Divil se, jak je možné, že mu to nepadlo do očí ihned, jak sem vešel. Ani jedna z těch hlav neměla vlasy. Šel blíž. Kdyby jen vlasy, ale chyběla i horní část lebky. Začínal tušit, co je to za hmotu, ty čedé chuchvalce v kalužích rve. Tentokrát žaludek nevydržel. Prudce vyběhl na palubu a ulevil si. Ještě se klepal vyčerpaním, ale už se vracel zpět dolů, protože chtěl konečně zjistit, kdo a proč to udělal. Otevřel dveře kajuty a šel si prohlédnout hlavy úplně zblízka. Ani jedna z těch hlav, až na zbytky u lebky neměla mozek. Hledal v kajutě, přestože nevěděl co. Nakonec to našel. Na stole se bálal kus papíru, který byl na mnoha místech potřísněn temně rudou krví, a ještě častěji onou našedlou hmotou, kterou byl mozek. Dopis. Zvolna si sedl a začal číst...

Ja vím proč se to všechno stalo. Nejprve bych však chtěl uvést to, co se stalo mě, aby si ten, kdo bude tento dopis snad někdy číst, uvědomil, čemu se lidstvo bude muset bránit a čemu nesmí podlehnout.

Měl jsem na lodi loční službu, zatímco všichni ostatní spali. Procházel jsem se v klidu po palube, dokud jsem nezaslechl jemný šumot. Takhle však nešumí more. Téměř přesne nad lodí byly ve vzduchu

tri letadla. Říkám jim letadla, protože přesnější a vystižnější pojem neznám. Díval jsem se na ně a přemýšlel, zda už něco podobného bylo na Zemi vyrobeno. Pojednou se z letadel spustil obrovský světelný kužel, a já jsem to pocítil. Začal jsem nenávidět veškeré lidstvo, chtěl jsem je celé vybit, ztratil jsem všechny morální i citové zábrany. Chtěl jsem vidět jejich krev. Zároveň jsem poznal, jak mohu zvýšit svou inteligenci, získat abstraktní myšlení mnohosti rozměrů. To jsem vždy chtěl. Být inteligentnější než ostatní, vidět náš trojrozměrný svět zvenku, chtěl jsem prostě něco, co nemá nikdo. Chtělo to jen maličkost. Sníst mozek vyhlédnuté oběti. Jeho inteligence pak prejde do me a já se stanu tím, čím chci být. Ostatní na palubě to záření nevzbudilo a tak jsem je začal po jednom zabíjet, uřezávat jim hlavy a nosit si je sem. Potom jsem si sedl a rezačkou odstranil horní část hlavy. Žádost a chuť mi téměř zatemnily rozum. Vzal jsem lžiči a mozky jsem začal vyjídát. Potom jsem lžiči zahodil a odporné měkkou a mazlavou hmotu jsem jedl pouze rukama. Cítil jsem obrovské uspokojení, které mi navrátilo rozum. Zanechal jsem svých příšerných hodů a začal jsem přemýšlet. Zkusil jsem pohlédnout do dalších rozměrů a uviděl jsem je. Byly mi však stejně všední jako ten náš troj a tak jsem se do něj vrátil. Zvýšení mé inteligence mi nebylo naprosto k ničemu. A to, co jsem poznal svým abstraktním myšlením stejně nebude moci s lidskou slovní zásobou nikdy nikomu říct, ani napsat.

Pozor, něco se se mnou děje, zatím navím co, cítím podivný nepokoj, už nemohu psát. Nenávídím lidi... Musím...

Tak takhle to tedy bylo, pomyslel si. Ale ty letadla. Byli to lidé, nebo mimozemšťané? A nenapsal, jak skončil, vždyť na lodi není, všechno jsem prohlédl. A co musel?

Chvilí zamýšleně sedel a potom papír hodil na stůl. Ten se však ve vzduchu otočil na druhou stranu a tam bylo také něco napsáno.

Prestal jsem na delší dobu psát, protože na me opět přišla ta chuť a žádost. Musel jsem znovu začít hodit a ukojit svou potřebu. Nemohl jsem dělat nic jiného. Byl jsem na palubě a viděl jsem jak se ryby žraly navzájem, tedy i na živočichy to působí. Ale pozor, vždy se žere pouze jeden druh, nikde jsem neviděl nic jiného. Potom opět přiletěla letadla, zřejmě podívat se na své dílo. Mohli být spokojeni. Ale jak ja? Mne snad nechají přežít? Ne, už vím. Neustále budu chtít další lidi a oni už nebudou. Žádost se bude stále stupňovat, potom asi zešílím. Ještě jednu hrůznou věc jsem objevil. Letadla se spuštěnými světelnými kužely zamířila k pevnině. Tento dopis už tedy asi nebude mít kdo číst, ale to mi vůbec nevadí. Nemám žádnou šanci a než na mě přijde další potřeba, skončím to. Asi se utopím. Nemam už, co bych napsal. Ty, jenž budeš tento dopis číst, věz, že nemáš žádnou šanci... Šbohem.

Opravdu nemám šanci, pomyslel si trpce. Letadla mířila k pevnině, tam nemohu. A kam jinam? Ale jak to, že to na mě nepůsobilo? Aha, jsem příliš hluboko, voda záření utlumila, působilo jenom na horní vrstvy. To znamená, že na Zemi se udrží život jen hluboko pod vodou. Alespoň něco tu zbyde. Nechci tady trpět, ani přemýšlet. Odešel do své kajuty a cosi hledal ve stole. Potom se celou lodí rozlehl tlumený výstrel.

